

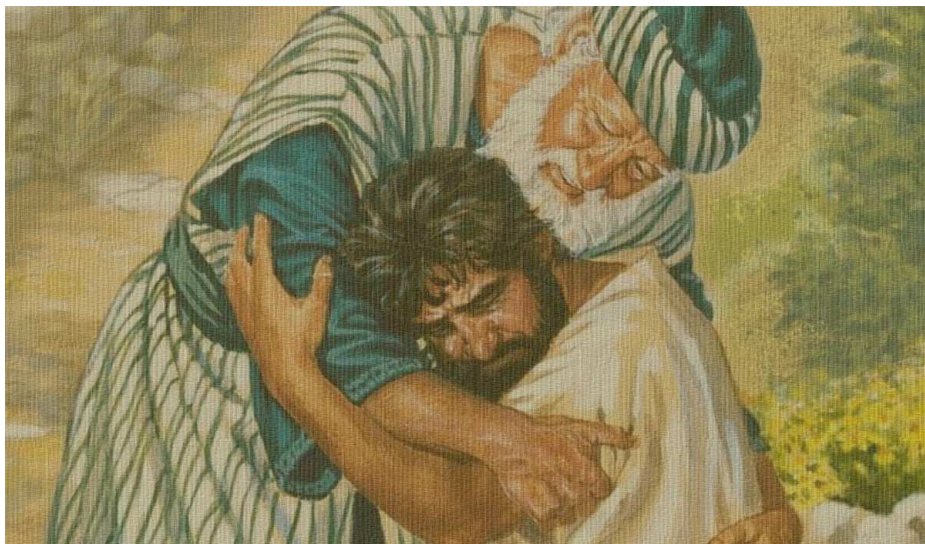
ZPRÁVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav
Únor 2023

POSTNÍ VÝZVA

*Roztrhněte svá srdce, a ne pouze šaty, a obraťte se k Hospodinu, svému Bohu, neboť je dobrotivý a milosrdný, shovívavý a plný lásky, slituje se v neštěstí.
(Joel 2,13)*

Postupně si zvykáme na to, že skrze sdělovací prostředky sledujeme a nasloucháme temným událostem současnosti. Žijeme společně s násilím, které zabíjí, které rozbíjí rodiny a podněcuje války a konflikty. Žijeme společně se závistí, nenávisť, pomluvami. Běžným jevem je vláda peněz se svými ďábelskými důsledky, jako jsou drogy, korupce, trh s lidmi – včetně dětí – a též bída hmotná i morální, bolestné vystěhovalectví a chybějící vyhlídky do budoucna.

Past bezmocnosti nás vede k myšlence: Má smysl snažit se to všechno měnit? Můžeme s touto situací něco udělat? Vyplatí se o to usilovat? Vždyť se znovu objeví hřích, který svou ničivou mocí zraňuje naše tělo a překrucuje osudy světa i běh dějin.

Postní doba se nám představuje jako volání pravdy a naděje, jež nás vedou k tomu, abychom odpověděli: Ano! Dnes jsme opět pozváni vydat se na postní putování vstříc Životu, na tu cestu, která zahrnuje i kříž a odřikání, na cestu, která bude nepohodlná, avšak nikoli neplodná! Jsme pozváni uznat, že něco v nás samotných, ve společnosti nebo v církvi není v pořádku, a změnit se, změnit směr, obrátit se.

Slova proroka Joela jsou silná a náročná: „Roztrhněte svá srdce, a ne šaty. Obráťte se k Hospodinu, svému Bohu.“ Je to pozvání pro všechny lid, nikdo není vyloučen. Netrhejte okázale své „šaty“ formálním postem a úkony zaměřenými k vlastní spokojenosti. povrchní modlitbou, která neproniká do našeho vlastního života. Sv. Jan Zlatoústý říká: „I když budeš trávit den v postu, i když budeš spát na tvrdé zemi, jíst popel a neustále vzdychat, pokud neprokazuješ dobro druhým, neděláš nic velkého“.

Roztrhněme svá srdce tak, abychom mohli uznat: „Zhřešili jsme.“ Toto je realita naší lidské přirozenosti. Toto je pravda, která nás může přiblížit autentickému smíření s Bohem i s lidmi. Nejde o to, abychom diskreditovali svou sebeúctu a brali na sebe břímě utrpení a bolesti, které nás spojuje od věků.

Roztrhněme svá srdce, abychom se přes tuto trhlinu mohli v pravdě podívat na sebe. Otevřeme svá srdce, neboť pouze do roztrženého a otevřeného srdce může vstoupit milosrdná láska Otce, který nás volá a uzdravuje. Apoštol Pavel nás téměř na kolenou žádá, abychom se „nechali smířit s Bohem“, abychom byli schopni milovat láskou, jakou jsme my sami Bohem milováni, utěšovat útěchou, kterou jsme my sami utěšováni, a sdílet, co jsme dostali.

Postní liturgická doba, zde není pouze pro každého z nás, ale také pro proměnu naší rodiny, našeho společenství, naší církve, naší vlasti a celého světa. Těchto čtyřicet dní je k tomu, abychom se obrátili ke svatosti Boží, abychom se stali spolupracovníky, kteří obdrželi milost a možnost obnovit lidský život tak, že každý člověk zakusí spásu, kterou nám svou smrtí a zmrtvýchvstáním získal Kristus.

Kromě modlitby a pokání, jako projevu naší víry ve velikonoční sílu, která všechno proměňuje, se i my připravme, abychom stejně jako předchozí roky prožívali náš konkrétní postní projev solidarity. Jako církev, která věří, že království Boží je možné, potřebujeme, aby naše srdce, naplněná touhou

po obrácení a po lásce, rozkvetla milostí a účinně zmírňovala bolest tolika bratří a sester kolem nás.

papež František

MÍJENÍ

„Jsem ale nevěřící," řekla mi hned na počátku rozhovoru pro svou knihu o řeholních řádech jedna paní spisovatelka. Otázky odsypají, když tu vidím, že ta krásná, tak sebevědomá paní tahá z kabelky kapesník a pláče. „Prosím vás, a co říkáte lidem, kteří hledají Boha a nemohou ho najít? Vždyť přece každý člověk potřebuje nějakou útěchu!"

„Ale Bůh sám je přece útěcha!" odpovídám.

Jsou minimálně dva důvody, kvůli kterým se s okolní společností často mímíme. První důvod, teologický, souvisí s naší představou o Bohu. Pokud Bůh je, je člověk někdo zcela jiný, než pokud by Bůh nebyl. Pokud tedy Bůh je, pak ho každý člověk nějak zakouší, protože od něj pochází.

Německý historik Zimmer o posvátných obrazech a jejich vztahu ke spiritualitě říká, že „O těch nejlepších věcech se vůbec nedá mluvit, ty druhotně nejlepší věci zůstávají téměř vždy nepochopeny, a život tedy travíme tím, že mluvíme o věcech třetího řádu" (jako je třeba fotbal, vaření nebo politika).

Je pokušením i vinou snad každého náboženství ony „nejlepší věci", o kterých se nedá vůbec mluvit a jež mohou být jenom zakoušeny, zpředmětnit, zmocnit

se jich, definovat je a popsat a tím je degradovat na věci třetího řádu. Ty pak vydává za ony „věci nejlepší“, předkládá je jako jediné správné „pravdy k věření“ a vyžaduje dodržování mravních závazků z nich vyplývajících. Je to past, a proto právě takové náboženství přišel Ježíš vyzvat na souboj: „Milosrdenství chci, ne oběť!“

Chceme-li hovořit o Bohu, jsme odkázáni jen na metafory, nikoli na definice. Můžeme ho jen zakoušet a být s ním ve vztahu, a nikoli o něm něco „vědět“. Musíme vědět, že chceme-li o něm přesto mluvit, máme co do činění s Tajemstvím, které je společné všem lidem. Pokud si je přivlastníme, omezíme a druhým zatemníme, už to nebude ten Živý, Tajemný a Nevýslovný, nýbrž to bude jen jeho určitá verze, jen produkt lidského myšlení, a tedy jen jakási modla. Je tedy velmi důležité, jakou představu o Bohu máme. Jakou představu o Bohu měl například svatý Pavel? Bůh pro něj byl mj. Milosrdenstvím a Útěchou (srov. 2Kor 1,3), a to potřebují všichni, nejen „věřící“ a nejen „katolíci“.

S tím souvisí druhý důvod, proč se s okolní společností občas míváme, a to důvod lingvistický. Jedna věc je naše představa o Bohu, druhá věc je jazyk, kterým jsme tuto představu schopni komunikovat. Je zajímavé, že kdykoli se ozve slovo „náboženství“ nebo „Bůh“, první asociací v mysli převážné většiny lidí je „hřích“ nebo „morálka“, a nikoli láska nebo aspoň spiritualita, strach před ztrátou svobody, a nikoli svoboda sama. Jenže co když je Bůh Svoboda, Útěcha, Přijetí, Milosrdenství, Krása, Dobro, Život? Copak to nejsou hodnoty, po kterých nejvíc touží každý člověk? Copak se v tom s každým člověkem neshodneme?

Jestliže se se společností míváme, je to proto, že jsme možná sami nepochopili, co jsme vlastně dostali, sami si toho proto ani nemůžeme vážít a sami vlastně nevíme, co bychom společnosti měli nabízet. Zkusme tedy nejprve objevit, co vlastně máme, abychom o tom vůbec uměli hovořit.

L. Heryán: Exotova abeceda

BIBLICKÉ INSPIRACE

Biblický text

Z evangelia podle Matouše (z 1. neděle postní)

Ježíš byl vyveden od Ducha na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. Když se postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí, nakonec vyhladověl. Tu přistoupil pokušitel a řekl mu: "Jsi-li syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby."

On však odpověděl: "Je psáno: Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst. " Potom ho ďábel vzal s sebou do Svatého města, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: "Jsi-li syn Boží, vrhni se dolů. Je přece psáno: Svým andělům dá o tobě příkaz, takže tě ponесou na rukou, abys nenarazil nohou na kámen. " Ježíš mu odpověděl: Také je psáno: Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha. "

Zase ho vzal ďábel s sebou na velmi vysokou horu, ukázal mu všechna království světa i jejich slávu a řekl mu: "To všechno ti dám, jestliže padneš a budeš se mi klanět. " Tu mu Ježíš řekl: "Odejdi, satane! Neboť je psáno: Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit. " Potom ho ďábel nechal - i přistoupili andělé a sloužili mu.

(Mt 4, 1-11)

Náměty k meditaci

- Boží Duch vede Ježíše na poušť: je to země osamocení, kde ticho umožňuje člověku, aby zaslechl slova, která může vnímat pouze jeho srdce. Na poušti nás může oslovit také ďábel. Právě kvůli tomuto setkání tam Duch vedl Ježíše.
- Bůh svého Syna, kterého miluje, vystaví zkoušce. Proč? Kvůli nám, lidem. Má se ukázat, kdo Syn Boží je a jak se on rozhoduje tváří v tvář takové situaci.
- Mohli bychom si myslet, že jako Boží Syn byl vybaven zvláštními schopnostmi a všechno dopředu věděl, proč tu je a co se má stát.

A myslíme si, že kdybychom my tak věděli a byli zvláště nadáni, také bychom to všechno jinak prožívali a jinak bychom se se vším vypořádali.

- Dábel cituje Písmo, ale trochu ho vytrhuje z kontextu, překrucuje a posouvá smysl. To však na první pohled nemusí tak vypadat. Jeho nabídky často působí velmi zbožně a přijatelně.
- Svým andělům dá příkaz a na ruce tě vezmou, abys nenarazil nohou na kámen! Za tímto pokušením jsou odvěké lidské touhy po tom, aby Pán Bůh konečně potvrdil svou moc. Ať to konečně svět vidí, že když já mu věřím, tak on mi to potvrdí, prokáže to zázrakem, viditelným důkazem.
- Toto všechno ti dám. Není toho snad Syn Boží hoden? Kdo jiný by měl být vládcem světa? Stačila by kapka ješitnosti, dnes bychom řekli zdravého sebevědomí, asertivity a zakusil by to štěstí.
- Kdy a kde dělám různé smlouvy a smlouvičky se zlem ("jinak to nejde", "je taková doba", "jak jinak mám tu věc zařídit")?
- Ježíš ukazuje člověku zcela novou možnost být vůči zlu odolným, nepatřit mu, nepřijímat nijak a v žádné míře jeho nabídky. Otvírá se možnost žít tak, jak se to člověku samo o sobě nepodaří: od zla nic ani trochu nepřijímat.

Pastorace.cz

SVĚTEC MĚSÍCE

sv. Polykarp ze Smyrny

Polykarp se přibližně v roce 69 AD, žil tedy v době, kdy se mohl setkat s přímými svědky Ježíšova ukřižování a vzkříšení. Byl biskupem rané církve ve Smyrně, dnešním Izmiru na západním tureckém pobřeží. Ustanovil ho s největší pravděpodobností apoštol Jan. Právě na Polykarpa se nejspíš vztahuje to, Jan napsal na Kristův pokyn do Smyrny: "Buď věrný až do smrti, a dám ti korunu života" (Zjevení Janovo, 2. kapitola, verš 10).

Zemřel totiž mučednickou smrtí mezi lety 155 a 167 AD za pronásledování křesťanů římským císařem Markem Aureliem. Nezapřel Krista a zůstal mu věrný až do konce. Je počítán mezi tzv. apoštolské otce, hlavní církevní spisovatele sklonku 1. a první poloviny 2. století po Kristu.

O jeho martyriu se nám dochovalo velmi cenné svědectví. Pod názvem „Umučení smyrnenského biskupa svatého Polykarpa“ je znám okružní list křesťanů ve Smyrně křesťanské obci ve Filomelii, který sepsal krátce po Polykarpově smrti jistý Marcion. Při jeho čtení se nemůžeme vyhnout dojmu, že pisatel byl očitým svědkem této události. Prostým způsobem bez jakéhokoli nadsazování, jak tomu bývá u mnohých pozdějších legend,

zcela realisticky popisuje události při pohanské slavnosti ve Smyrně, konané na počest bohyně Kybelé.

Do té doby nenalézáme žádnou písemnou křesťanskou památku tohoto druhu, o jehož pravosti nebylo nikdy pochyb. Je to první zpráva o tom, jak křesťané té doby smýšleli a jednali. Například, že již slavili výročí mučednickovy smrti jako narozeniny pro nebe. Nebo také, že neschvalovali svévolné, neodůvodněné mučednictví. "Bratří, nechválíme ty, kteří se sami dobrovolně obětují, poněvadž evangelium tak neučí."

Také zvyk pohrbívat u hrobu světcova mohl zapouštět kořeny na maloasijské půdě již v době Polykarpově. „Mnozí po tom tak toužili, poněvadž chtěli být spojeni s jeho svatým tělem"

Ukázka z listu

Bratří, píšeme vám o mučednících i o blaženém Polykarpovi. Tento jako by za pronásledováním přitiskl poslední pečeť². Téměř vše se stalo, aby se naplnilo to, na co nám před tím Pán poukázal v evangeliu. 2. Čekal na zradu, jako na ni čekal Pán, kterého se máme snažit napodobit a nebýt jen diváky, kteří se dívají z povzdálí. Opravdová a upřímná láska chce zachránit netoliko sebe, nýbrž všechny bratry.

Velmi obdivuhodný Polykarp, když uslyšel, že jej chtějí zatknout, se nepolekal. Rozhodl se zůstat ve městě. Mnozí jej však přemluvili, aby odešel z města. Tam se skrýval s několika věrnými, a jak bylo jeho zvykem, ve dne v noci se neustále modlil za všechny i za církve ve světě. Tři dny před svým zatčením měl při modlitbě vidění. Viděl, co se mu stane. Viděl, jak jeho oltář hoří. I obrátil se k těm, kteří s ním tam byli a řekl: "Budu za živa upálen".

Jak Polykarp vcházel na stadion, uslyšel hlas z nebe: "Polykarpe, vydrž, buď statečný!" Nikdo nespátřil toho, kdo to řekl, ale přítomní ten hlas slyšeli. Když

lidé uslyšeli, že zatčený Polykarp byl přiveden, dali se do křiku. Prokonsul, když jej k němu přivedli, se zeptal, zda je tím Polykarpem. Přiznal se bez zapírání.

Prokonsul se jej snažil přemluvit. "Šetři svého stáří", při štěstěně císařově přísahej, změň své smýšlení! Polykarp s vážnou tváří pohleděl na zástupy zločinných pohanů na stadionu, zdvihl ruku, zabědoval a s očima upřenýma k nebi zvolal: "Pryč s bezbožníky!". Když na něho vladař naléhal "Odpřísáhni a propustím tě, potup Krista", řekl Polykarp : "Osmdesát šest let mu sloužím a v ničem mi neukřivdil, jak mohu potupit svého Krále, jenž mne vykoupil?"

<https://fatym.com/>

LITURGICKÉ OKÉNKO

Slavení eucharistie - část druhá

Shrnutí základních myšlenek Pastýřského listu arcibiskupa Jana Graubnera

Po bohoslužbě slova následuje bohoslužba oběti. Začíná přinášením darů. Malou část z úrody, kterou nám Bůh dal, přinášíme jako projev vděčnosti. Jsou to však také znamení darů duchovních, které každý účastník přináší ve prospěch společenství církve. Každý může dát symbolicky na misku svůj duchovní dar.

K stolu Páně přicházíme pravdivě, smíření se svými bratry a sestrami. Pokud to dokážeme, uvidíme úžasné plody. Kdybychom se na mši připravovali, uvědomovali si, s kým se setkáme, tak bychom nejen připravil dárek a napravili své vztahy k lidem, ale také vyzdobili svá srdce, objevili bychom cenu štěstí.

Nad dary položenými na oltář vzdává církev nebeskému Otci, skrze Krista

v Duchu Svatém, díky a chválu za jeho dílo stvoření, vykoupení a posvěcení.

S celou církví jsme soustředěni na oltář a prosíme Otce, aby poslal svého Svatého Ducha, který posvětit dary chleba a vína. Jsme jako učedníci s Ježíšem při poslední večeři.

Ve chvíli proměnění mezi nás přichází Ježíš svátostným způsobem. Jako kdysi vzal na sebe lidské tělo a narodil se z Panny Marie, tak je nyní přítomen pod způsoby chleba a vína. Kněz pozvedá chléb i víno, aby všichni viděli a v úžasu se na kolenou klaněli Pánu. To je ten, který se pro nás stal člověkem, za nás se obětoval, vstal z mrtvých a žije ve slávě Otcově.

Protože ho nepřemohl hřích, nezvítězila nad ním ani smrt. Svou smrtí smrt přemohl. Jako vítěz vstává z hrobu. Smrt a vzkříšení jsou tu neoddělitelně spolu. S dojetím hledíme na kříž a zároveň se radujeme z jeho vítězství. Ale jeho vítězství je i naše vítězství, vždyť jsme jeho tajemné tělo, patříme k němu.

I v našem životě jsou bolestné chvíle, zklamání a neúspěchy? I ty lze ve spojení s Kristem proměnit. K našim darům, které přinášíme ke mši svaté, je možné přidat i všechny bolesti, těžkosti, zranění, zklamání, neúspěchy, vlastní selhání a jejich bolestné důsledky. A můžeme počítat s tím, že tak jako se víno promění v Kristovu krev, promění Pán i tyto nabídnuté bolesti v požehnání a novou milost.

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2023

*My tři králové jdeme k vám, štěstí, zdraví vinšujem vám.
Štěstí, zdraví, dlouhá léta, my jsme k vám přišli z daleka.*

V první polovině ledna vyrazili opět do ulic koledníci s kasičkami Charity České republiky. U nás byl koledující subjekt římskokatolická farnost Stará Boleslav. Účastnili se skauti, farníci, naši kněží v kostelích, sestry Vincentky, Infocentrum.... Vybíralo se i v dalších obcích naší farnosti, ve Dřísech, ve Lhotě za spolupráce paní starostky. Je obtížné všechny jmenovat a na nikoho nezapomenout.

Největší úspěch mají tradičně nejmladší koledníci, dostávají kromě příspěvku do kasičky občas i sladkosti. Děti rády nosí kasičku, zpívají koledu a rozdávají cukříky a kalendáříky. Školáci mají dlaně bílé od křídly a pilně se každého ptají, zda mohou na vrata nebo domovní dveře napsat požehnání. Většinou dostanou svolení a tu jim zasvítí oči, stoupnou si na špičky a už křída šustí po horní liště vrat. Domů se všichni vracejí unaveni, ale plni dojmů a radosti z vykonaného díla. Teď už jen počkat, až dostanou rozpis výsledků, kolik kdo do které kasičky vybral a jaká je celková částka.

Letos jsme vybrali 50 912 korun, Bohu díky!

Irena Fajmanová

EKUMENICKÁ BOHOSLUŽBA

Ve čtvrtek, 19. ledna se v rámci týdne modliteb za jednotu křesťanů uskutečnila ekumenická bohoslužba v modlitebně církve husitské v Brandýse nad Labem. Zúčastnili se jí křesťané hostitelské církve, českobratrské církve evangelické, církve bratrské, katolické církve, nově pak také zástupci církve adventistů sedmého dne a křesťanského společenství Brandýs.

Představitelé těchto církví se podíleli na bohoslužbě slova, všichni pak na modlitbách a zpěvu písní. Za naši církev předčítal P. Bulín z epištoly sv. Pavla Efezanům a P. Hurt přednesl homilii na text z 25. kapitoly Matoušova evangelia.

Po skončení bohoslužby byli všichni pozváni na přátelskou besedu s občerstvením, kde se mimo jiné probíraly společné ekumenické akce v letošním roce. Můžete se tak těšit např. na ekumenickou večeři v průběhu měsíce března a Svatodušní slavnost pod širým nebem 28. května odpoledne. Podrobnější informace přineseme v dalších číslech Farního zpravodaje.

Vladimír Šimík

APOŠTOLÁT MODLITBY

ÚNOR 2023

celosvětová síť modlitby s papežem Františkem

Úmysl papeže: Za farní společenství

Modleme se, aby se farnosti žijící v opravdovém společenství stávaly stále více komunitami víry, bratrství a pohostinnosti vůči těm nejpotřebnějším.

Národní úmysl: Za kontinentální synodální setkání

Modleme se, aby mezinárodní synodální setkání v Praze přispělo k nalézání Boží vůle pro místní církve v Evropě.

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

3.2. (pátek)	památka svatého Blažeje, biskupa a mučedníka
5.2. (neděle)	svátek Uvedení Páně do chrámu
10.2. (pátek)	památka svaté Scholastiky, panny
12.2. (neděle)	památka Panny Marie Lurdské
14.2. (úterý)	památka svatého Valentina, biskupa
15.2. (středa)	památka blahoslavených pražských františkánů, mučedníků
19.2. (neděle)	svátek Stolce svatého Petra, apoštola
21.2. (úterý)	památka svatého Petra Damianiho, biskupa a učitele církve
22.2. (středa)	Popeleční středa
23.2. (čtvrtek)	připomínka svatého Polykarpa, biskupa a mučedníka

OTEVŘENÍ SCHRÁNY V MENZE HLAVNÍHO OLTÁŘE V BAZILICE NANEBEVZETÍ PANNY MARIE

Kdy přesně byla založena bazilika Nanebevzetí Panny Marie? To otázka důležitá pro další budoucnost tohoto nově otevřeného chrámu. A to bylo důvodem otevření schrány v menze hlavního oltáře se záměrem vyjmout dokument (konsekvenční listinu), který zde měl být uložen.

Jak probíhá takový proces otevírání pod dohledem odborníků? Především s velkou opatrností, jak ve své zprávě o otevření schrány v menze popisuje **MgA. Eva Fajmanová, restaurátorka soch**

„Spára kolem záklopové destičky byla vyplněna tvrdým velmi jemným tmelem šedo-hnědé barvy, pravděpodobně s obsahem cementu. Tmel místy přesahoval přes okolní kámen. Z povrchu mramoru bylo možné jej snadno mechanicky odstranit. Po vyčištění spáry byla destička na jedné straně mírně pozvednuta, aby pod kámen mohly být zasunuty úchytky ze silného drátu, totéž bylo pak provedeno i na protější straně. Pomocí úchytek byla destička vyjmuta ze svého lůžka.

Ve schráně pod destičkou se objevila zapečetěná plechová truhlička, vsazená ve vysekaném lůžku obdélného půdorysu o rozměrech 17,5 x 11 cm, rozměr horní strany plechové truhličky je cca 16,5 x 9,5 cm. Záklopová destička byla pro tuto chvíli

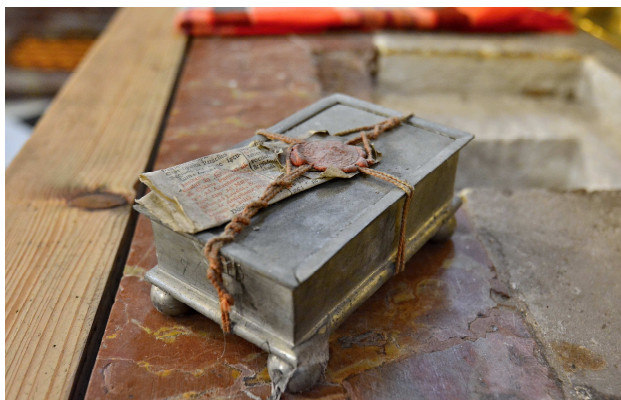
provizorně vsazena na své místo a pod ní byla vložena šňůra (pro snadné opětovné vyjmutí).

Záklonová destička schrány je zhotovena z kamene s převážně tmavší kresbou a s jemnými tmavými žilkami. Malá vsazená destička zakrývající relikvie se spíše podobá vrchní desce menzy s výraznou kresbou bílých žilek. Malá schránka s relikviemi byla ponechána bez zásahu.

Plechová truhlička je křížem převázána červenou splétanou šňůrou, nahoře v křížení opatřena pečetí z červeného vosku. Pečetní vosk je i se šňůrou přilepen na malý zhruba čtvercový papírek se zlatavým povrchem. V pečetí je otisknutý znak (snad s latinským křížem ve štítu a s kloboukem v klenotu?). Pod šňůru s pečetí a zlatavým papírkem je vsunutý větší poskládaný papír s latinským textem (tištěným černou a červenou barvou).

Truhlička je zhotovena ze stříbřitého kovu, snad cínu, kvalitně řemeslně zpracovaná s římsou při horní i spodní hraně, stojí na kulovitých nožkách. Velmi zajímavé by mohly být nápisy zvenku na stěnách truhličky psané úhledným rukopisem, nejspíš tužkou. Při zběžné prohlídce lze přečíst jméno Josef a číslice 1 a 8 (možná část letopočtu?), nápisů je na truhličce více a jistě

by stály za zevrubnější prostudování.

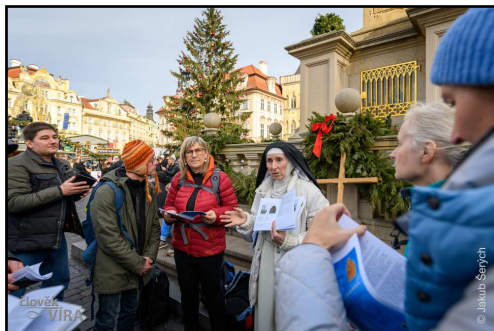
Majitel si převzal nalezenou truhličku pro své potřeby, schrána v menze je provizorně zaklopena. Záměrem je v budoucnu schránu opět uzavřít destičkou a spáru zatmelit obdobným způsobem,

jako byla před zásahem.“ (redakčně upraveno)

Otevření schrány proběhlo v minulých dnech a schrána zatím zůstává uzavřená, čeká se vyjádření, zda by u vyjmutí konsekvenční listiny nechtěl být přítomen otec arcibiskup. O dalším vývoji vás budeme informovat v dalších číslech

-av-

VIA SANTA MARIA DO STARÉ BOLESLAVI

NOVOROČNÍ BOHOSLUŽBA

MODLITEBNÍ SETKÁVÁNÍ NAD PÍSMEM

Srdečně vás zveme na další setkání ve Farním centru v Jungmannově ulici ve čtvrtek **9. února v 19 hod.**

Inspirací pro zamyšlení a modlitbu nám bude osmá kapitola Janova evangelia.

Těšíme se na vás!

Vladimír Šimík , tel: 602 266 586, v.simik@centrum.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB

Den	Hodina	Místo
Pondělí	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Úterý	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Středa	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Čtvrtek		
Pátek	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Sobota	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Neděle	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav

Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.

Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847; e-mail: liborbulin@seznam.cz

Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz

Uzávěrka čísla je v úterý před poslední nedělí předcházejícího měsíce.